

Arrest

nr. 170 120 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 28 januari 2012 vastgesteld ingevolge een politiecontrole waarbij bleek dat verzoeker, die gebruik maakte van een valse naam, in het bezit was van verdovende middelen.

1.2. Verzoeker werd op 6 juni 2013 onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.3. De gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen ontving op 11 juni 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning inzake verzoeker en W.G.R., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.4. Op 30 juni 2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zevenendertig maanden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 maart 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 17 maart 2016 in de gevangenis ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer [S.O.C.M.], [...], onderdaan van Ecuador,

Alias [S.R.G.], [...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3,3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, [A.P.], attaché, geacht de openbare te kunnen schaden; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 30.06.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling en volgende feiten:

- Kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken*
- Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 30.06.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Betrokkene heeft een Belgische partner en familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 30.06.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden.

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

Gezien het hoger vermeldde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokken niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden te einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- Gezien betrokken zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, [A.P.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven en de directeur van het gesloten centrum voor illegalen 127bis, om betrokkene vanaf 30.03.2016 te doen opsluiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3.2. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietig-verklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.3. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 20, 21, 74/13 en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Volgens artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Dit is een dubbele voorwaarde die specifiek geldt in verband met het afwijken van de termijn. Verzoeker merkt op dat de wet op dit punt een onderscheid inhoudt met artikel 7, eerste lid, 3° vreemdelingenwet, waar de wet als voorwaarde stelt de openbare orde of de nationale veiligheid.

De wet maakt op dit punt een onderscheid in de criteria voor wat betreft enerzijds het bevel zelf en anderzijds de termijn om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing respecteert dit onderscheid niet en vermeldt als motief om geen termijn toe te kennen dat verzoeker 'geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden', een motief dat niet de voorwaarden vervult van 'openbare orde en nationale veiligheid', daar nationale veiligheid niet betrokken is in de redengeving.

Bovendien bepaalt artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet dat het moet gaan om 'een gevaar zijn voor de openbare orde en nationale veiligheid', en niet 'de openbare orde te kunnen schaden'. Dit zijn twee verschillende begrippen. Het motief van de beslissing spreekt over schaden en steunt bijgevolg niet op het criterium van de wet.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Het bevel is een maatregel van terugwijzing of uitzetting die valt onder hoofdstuk VI van Titel I vreemdelingenwet.

Artikel 20 en 21 Vreemdelingenwet zijn er op van toepassing.

Artikel 20 alinea 1 vreemdelingenwet bepaalt dat een niet gevestigde vreemdeling, zoals in casu, kan teruggewezen worden wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad. Het artikel bepaalt verder dat in de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling is gehoord, de terugwijzing slechts mag bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Ten eerste is artikel 20 vreemdelingenwet niet opgenomen in de beslissing. Dit diende te gebeuren om een geldige beslissing te kunnen nemen.

Ten tweede kan de beslissing slechts genomen worden nadat verzoeker werd gehoord. Dit is inderdaad voorzien in artikel 41 van het Handvest van de rechten EU.

De bijlage 13septies is zonder twijfel een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
 - . de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

In eerste instantie had verzoeker moeten gehoord worden vooraleer de beslissing kon genomen worden.

Dit is niet gebeurd en dit betekent een schending van het vermelde hoorrecht.

In tweede instantie diende het advies van de Commissie van advies voor Vreemdelingen ingewonnen te worden. Ook dit is niet gebeurd.

Artikel 20 alinea 3 vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een besluit tot uitzetting rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

De bestreden beslissing houdt met geen enkel van deze elementen rekening.

Artikel 21 §2, 2° vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder uitoefent niet mag teruggewezen worden behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land.

Verzoeker is vader van een ongeborn kind; hij heeft dit kind erkend bij notariële akte op 21 maart 2016.

Verzoeker stelt dat deze erkenning beantwoordt aan het begrip 'ouderlijk gezag' van vermeld artikel.

Hij is niet veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer.

De voorwaarde van ernstige aanslag op de veiligheid van het land is niet vervuld; alleszins is ze niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Minstens dient vermeld artikel gelezen te worden in samenhang met het hoorrecht; zo dit gerespecteerd zou geweest zijn zou verwerende partij op de hoogte geweest zijn van de erkenning van het ongeborn kind, minstens van de intentie van verzoeker tot erkenning van het ongeborn kind.

Om vermelde redenen dient het bevel vernietigd te worden.

Derde onderdeel,

Er is ook een schending van het hoorrecht op zich.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn dochtertje, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker is nooit gehoord geweest over deze beslissing. Dit is in strijd met vermeld artikel 41 van het Handvest.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op zijn gezinsleven, en de argumenten kunnen weerleggen die hierover in de bestreden beslissing, quod non (daar zij niet in het bevel zelf staan), worden aangehaald.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van zichzelf, zijn echtgenote en de komst van het kindje.

Moest verzoeker gehoord zijn had hij kunnen opwerpen dat zijn vriendin zwanger was, dat het kindje zou geboren worden in april 2016 en dat hij op 21 maart 2016 het kind erkend heeft met een akte bij notaris [V.N.] te Antwerpen.

Hij zou hebben opgeworpen dat hij reeds sedert 2011 een relatie heeft met [W.G.R.] en dat zij een wettelijke samenwoning hebben aangevraagd in 2014 waarover nog steeds geen beslissing is gevallen, en dat hij een aanvraag tot verblijf heeft gedaan op grond van artikel 47 vreemdelingenwet, waarover ook nog geen beslissing was gevallen.

Hij had opgeworpen dat hun relatie effectief en reëel was en is.

Wanneer verzoeker dit had kunnen voorbrengen zou dit hebben kunnen leiden tot een andere beslissing.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad, in een recent arrest gelijkaardig aan huidige zaak, wat volgt kunnen beschouwen :

« 3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld.

In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest M.M. t. Ireland van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie :

'83. Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84. Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85. Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86. Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C287/02, Jurispr. blz. 15093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C41/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, Jurispr. blz. 1-13427, punten 64 en 65).

88. Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C269/90, Jurispr. blz. 15469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.'

De verzoekende partij, zo stelt zij, werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder:

'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker had aldus kunnen uitleggen dat hij de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand aan het betwisten is, dat de zitting op 15.9.2014 zal plaatsvinden, en dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner.

Hij had ook kunnen uitleggen dat hij een werkelijke gezinsband met zijn schoonzoon [bedoeld wordt: stiefzoon] heeft. Over de relatie tussen verzoeker en haar kind schrijft mevrouw d.S. het volgende:

'V. mijn zoon krijgt dus nog alle liefde die hij nodig heeft. Zowel van mij als van H. H. geeft V. een veilig gevoel en voelt zich altijd door hem beschermd. (...) Als ik V. nu dus moet vertellen dat H. er niet meer zal zijn, zal dit opnieuw voor hem een enorme choc (...) zijn en zal hij diep gekwetst zijn. (...) Ik kan je met zekerheid vertellen dat H. V. behandelt als zijn eigen zoon en hem dus ook elke avond instopt. Hij helpt hem enorm bij het geruststellen voor de zogezegde 'monsters'. Hij is werkelijk alles wat in een vader zoekt.

[...]

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001,23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Een nog recentere beslissing van een Franstalige kamer luidt in dezelfde zin :

« 4.4.1. En l'espèce, la partie requérante invoque, notamment, dans un troisième moyen, une violation de l'article 8 de la CEDH et, dans un quatrième moyen, une violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, que le Conseil estime devoir examiner conjointement.

En substance, elle fait valoir, dans les développements du troisième moyen de sa requête, que '(...) La requérante entretient depuis plus d'un an une relation amoureuse avec Monsieur [XXX], de nationalité belge, avec lequel elle cohabite régulièrement (elle est notamment inscrite à son adresse depuis le 24.10.2013) ; courant mars 2014, les intéressés ont souhaité faire acter une déclaration de cohabitation légale entre les mains de l'officier de l'état civil de Dison, lequel a, en application de l'article 1476quater du Code civil, pris la décision de surseoir pour une durée de deux mois à l'enregistrement de cette déclaration, le Procureur du Roi de Liège ayant ensuite décidé de prolonger ce délai d'une nouvelle durée de trois mois, soit jusqu'au 24 octobre 2014. (...) et qu'il ne ressort ni des termes de la décision entreprise, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris ces éléments en considération lors de la prise de sa décision.

Dans les développements de son quatrième moyen, la partie requérante, convoquant l'enseignement d'un arrêt n° 126.158, prononcé le 24 juin 2014 par le Conseil de céans dans une affaire enrôlée sous la référence 154.674 qu'elle estime être semblable à sa cause personnelle, ajoute que '(...) La décision entreprise met en oeuvre la Directive 2008/115/CE dite Directive retour ; les articles 7, 27 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 qui servent de fondement légal à la décision entreprise assurent en effet la transposition de cette Directive en droit belge ; Dans cette mesure, les garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne [...] sont [...] d'application en l'espèce ; Après avoir rappelé que '(...) L'article 41, alinéa 2 de la Charte protège 'le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre' [...] (...)', elle relève qu'il n'a pas été donné à la requérante la possibilité de faire valoir être actuellement occupée à faire enregistrer une déclaration de cohabitation légale (...) et soutient que '(...) si tel avait été le cas, l'issue de la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent.' (...)'. »

4.4.2. En l'espèce, la partie défenderesse ne conteste pas que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui constitue l'un des fondements de la décision entreprise, constitue la transposition partielle en droit belge de l'article 6 de la directive 2008/115/CE (Doc. Parl., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 17), de telle sorte qu'il peut être considéré, prima facie, qu'en prenant l'acte attaqué, elle a mis en oeuvre le droit de l'Union.

Par ailleurs, cet acte consistant en un ordre de quitter le territoire, il n'apparaît pas possible d'exclure d'emblée qu'il ne puisse recevoir la qualification de 'mesure individuelle' susceptible 'd'affecter défavorablement' la partie requérante.

Dans la perspective de ce qui précède, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande' du 22 novembre 2012(C-277/11), notamment, indiqué ce qui suit :

' 83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C287/02, Rec. p. L5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C41/08 P, Rec. p. 19147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People 's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, Rec. p. 113427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, *Technische Universität München*, C269/90, Rec. p. 15469, point 14, et *Sopropé*, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense.[...]

Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale.

Sans se prononcer sur lesdits éléments, le Conseil observe qu'ils sont étayés par divers documents que la partie requérante a annexés à sa requête (à savoir, une copie de la carte d'identité de son compagnon belge ; une copie d'une composition de ménage datée du 14 août 2014 attestant d'une adresse commune depuis le 24 octobre 2013 et les copies de deux courriers datés du 25 juin 2014 émanant de la commune de Dison concernant le "dossier de projet de cohabitation légale" qu'ils ont en commun), qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt 'M.B. contre Pays-Bas' de la Cour de Justice de l'Union européenne du 10 septembre 2013 (C-363/13), qu'en ne lui donnant pas la possibilité de les faire valoir de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué, la partie défenderesse l'a privée (...) de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent (...).

Il résulte à suffisance des développements qui précèdent qu'ainsi pris d'une possible violation de l'article 8 de la CEDH, le moyen apparaît *prima facie* sérieux. ».

Uiteindelijk heeft een arrest van september 2014 in een soortgelijke zaak tevens wat volgt gesteld:

« 3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.2.1. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat zonder twijfel de bijlage 12 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, dat derhalve

richtlijn 2008/115 van toepassing is, dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, rekening dient gehouden te worden met de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht. Na citering van artikel 41 van het Handvest, meent verzoeker dat het hoorrecht ongetwijfeld geïncorporeerd werd in het Handvest, dat dit hoorrecht, in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen, dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen reiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald maakt hij deel uit van een gezin waarin hij een belangrijke rol vervult, het gezin is afhankelijk van hem, dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd, dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem en zijn broer, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, zij ook samenwonen. Verder geeft verzoeker aan dat hij sinds zijn komst naar België bij zijn broer, schoonzus en hun twee kinderen woont, dat zijn een feitelijk vijfkoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door omstanders, buren en vrienden van het gezin, dat uit het door hem afgesloten fitness- en zwembadabonnement duidelijk blijkt dat hij woonachtig is op het adres van zijn broer, dat beide abonnementen geregistreerd staan op dit adres, dat zijn broer en schoonzus bij dezelfde fitness een abonnement hebben, dat een groot aantal buren schriftelijk bevestigen dat hij daadwerkelijk bij zijn broer woont. Vervolgens verwijst verzoeker naar de door hem verschillende bijgevoegde verklaringen van buren en vrienden en geeft hij kort de inhoud van de verklaringen weer. Hij wijst erop dat hij volledig meedraait in de dagdagelijkse bezigheden van het gezin, dat hij boodschappen haalt, kookt, meehelpt in de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat dit ook blijkt uit verklaringen van buurvrouw die werkzaam is in een supermarkt, dat ook de ouders van zijn schoonzus bevestigen dat hij een belangrijke rol vervult in het huishouden, dat hij ook op sociaal vlak volledig meedraait in het gezin, dat hij meegaat op familiebezoeken, op restaurant en altijd aanwezig is bij uitstapjes met het gezin, dat dit ook bevestigd wordt door buren, waarna hij opnieuw naar verklaringen verwijst. Verzoeker wijst erop dat hij een eigen slaapkamer heeft in het huis wat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen van een goede vriend en dat hij een nauw contact met de buren onderhoudt, wat blijkt uit de verklaring van de buren. Voorts merkt verzoeker op dat zijn schoonzus ernstig ziek is en een invalideuitkering ontvangt, dat de opvang en de verzorging van de kinderen hierdoor ook voor een groot deel op de schouders van verzoeker rust, dat hij onmisbaar is voor het gezin, dat het voor zijn broer van groot belang is dat hij hem onderdak en een gezinsleven kan bieden, dat de kinderen enorm op hem steunen, hem nodig hebben, dat hij de kinderen regelmatig naar school brengt en ophaalt, dat bevestigd wordt in de toegevoegde verklaringen, dat hij ook steeds aanwezig is bij activiteiten georganiseerd door school, dat sinds zijn opsluiting de kinderen verloren zijn zonder hun oom en ze zich zorgen maken en aanwezig zijn bij elk bezoek; hij wijst er nog op dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij in België een vriendenkring heeft opgebouwd en lid is van de fitness en zwembad.

Het is de logica zelf, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat dit eenvoudigweg blijkt door het niet vermelden ervan in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zijn uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de legale [lees illegale] situatie van verzoeker om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet [heeft] geschonden.

[...]

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb. C. 14 december 2007, afl. 303; 12 Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Soporé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M.,ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure dit tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt (sic) van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onttrokken (zie bespreking van het eerste middel), als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/CE, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-838/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tót de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, dat hij deel uitmaakt van een gezin waar hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk van hem is. Dit argument kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.

Vierde onderdeel,

Artikel 74/13 vreemdelingenwet voorziet dat bij een beslissing tot verwijdering de gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

Dit artikel is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Er is op dit punt ook geen enkel motief in de bestreden beslissing met betrekking tot het bevel.

Vermeld artikel is geschonden.

De opname van een eventueel geldig motief met betrekking tot de v[e]reisten van dit artikel in het onderdeel terugleiding naar de grens, quod non, is niet afdoende om het bevel zelf, dat een beslissing tot verwijdering inhoudt, te motiveren.

Het motief moet in het onderdeel bevel aanwezig zijn.

Beiden - bevel en terugleiding - hebben inderdaad een andere rechtsbasis en vereisen een eigen motivering.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder de bepalingen van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door, zonder te hebben vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van dezelfde wet bepaalde regel dat een beslissing tot verwijdering dient te voorzien in een termijn van dertig dagen om de betrokken vreemdeling de kans te geven vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
[...].”

Verzoeker stelt dat het niet volstaat vast te stellen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, daar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet door het gebruik van het woord “en” cumulatieve voorwaarden heeft bepaald.

Er kan evenwel niet zonder meer worden gesteld dat de wetgever door het gebruik van het woord “en” cumulatieve vereisten heeft willen voorzien. In de memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012 waarbij voormelde wetbepaling in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd wordt immers duidelijk aangegeven dat het om twee onderscheiden situaties gaat waarbij verweerder wordt gemachtigd om af te wijken van de regel dat steeds een termijn van dertig dagen om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gerespecteerd. In de memorie van toelichting wordt immers duidelijk aangegeven dat in het geval de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde “of” de nationale veiligheid door de minister of zijn gemachtigde kan worden beslist om een kortere termijn op te leggen dan zeven dagen of zelfs geen enkele termijn (*Parl.St. Kamer, 2011-12, 1825/001, 26*). Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is trouwens de omzetting van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG en deze bepaling luidt als volgt:

“4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Ook deze bepaling voorziet dus in afzonderlijke situaties waarbij kan worden afgeweken van de norm dat een termijn om vrijwillig het land te verlaten dient te worden toegekend.

Het gebruik van het woord “en” laat in casu slechts toe te besluiten dat de wetgever in een opsomming heeft willen voorzien en heeft willen aangeven dat een vreemdeling die een gevaar is voor de openbare orde en een vreemdeling die een gevaar vormt voor de nationale veiligheid kunnen worden onderworpen aan een verwijderingsmaatregel die geen termijn bevat om vrijwillig het land te verlaten.

Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder hem niet gedurende dertig dagen de kans gaf om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten. Er zijn immers reeds dertig dagen verstreken sedert het ogenblik dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en er blijkt niet dat verzoeker in deze periode enig initiatief nam dat erop was gericht om vrijwillig het grondgebied te verlaten en om te vermijden dat hij onder dwang zou worden gerepatrieerd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de ter terechtzitting verstrekte toelichting blijkt daarentegen dat hij alles in het werk stelt om een verder verblijf in België te bewerkstellingen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

4.1.2.3. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat artikel 20, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in de gevallen waarbij een internationaal verdrag voorziet dat een vreemdeling dient te worden gehoord, een beslissing tot terugwijzing pas kan worden genomen nadat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een advies verstrekke. Hij stelt tevens dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) voorziet in een hoorplicht. Hij gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan het gegeven dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen beslissing tot terugwijzing is die overeenkomstig artikel 20 van de Vreemdelingenwet werd genomen en dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten een internationaal verdrag is dat verweerder een hoorplicht oplegt. Hij houdt dan ook onterecht voor dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten slechts kon worden gegeven nadat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een advies gaf.

Verzoeker stelt tevens dat artikel 21, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die niet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag heeft over een kind dat op een regelmatige manier in België verblijft niet mag worden teruggewezen of uitgezet. Hij verliest evenwel opnieuw uit het oog dat de bestreden beslissing geen koninklijk besluit tot uitzetting of een ministerieel besluit tot terugwijzing – maatregelen die meer verregaande gevolgen hebben – is, doch een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat artikel 21, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Tevens moet, ten overvloede, worden geduïd dat geenszins blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen reeds het ouderlijk gezag over een regelmatig in België verblijvend kind uitoefende. Hij weerlegt deze vaststelling niet door erop te wijzen dat zijn vriendin toen reeds zwanger was en dat hij het ongeboren kind erkende.

Verzoekers toelichting laat niet toe te besluiten dat verweerder de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet – bepalingen die niet werden toegepast en die ook niet van toepassing zijn – heeft geschonden.

4.1.2.4. Verzoeker stelt in een derde onderdeel van zijn middel dat het hoorrecht werd geschonden.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel en te herhalen dat deze bepaling verweerder geen verplichtingen oplegt.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verweerder dit wel als dusdanig in aanmerking te nemen.

De Raad dient evenwel te benadrukken dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen. Hij stelt immers louter dat, indien hij zou zijn gehoord, hij had kunnen uiteenzetten dat hij een effectieve en reële relatie heeft met een in België verblijvende vrouw, hetgeen blijkt uit het feit dat deze vrouw zwanger is, dat hij het vaderschap ten aanzien van het ongeborn kind van deze vrouw erkende en dat hij en deze vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder echter al op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker een hechte relatie had met een vrouw met de Belgische nationaliteit. Verweerder heeft met dit gegeven ook rekening gehouden en uitdrukkelijk gemotiveerd dat hij niet in vraag stelt dat verzoeker een Belgische partner en familie in België heeft en zich dus op een gezins- en familieleven kan beroepen. Verweerder heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker kan worden beschouwd, maar dat hij ook meent dat deze inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van de openbare orde en met het oog op het voorkomen van nieuwe strafbare feiten. Door uiteen te zetten dat indien hij was gehoord hij het effectieve en reële karakter van zijn relatie met een in België verblijvende vrouw had kunnen ter kennis brengen van verweerder toont verzoeker niet aan dat hij nog gegevens had kunnen aanbrengen die verweerder ertoe hadden kunnen brengen een andere beslissing te nemen.

Verzoeker stelt tevens dat hij verweerder nog op de hoogte had kunnen brengen van het feit dat hij een aanvraag indiende om met toepassing van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, een verblijfskaart te verkrijgen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker nog geen dergelijke formele aanvraag indiende, terwijl hij hiertoe nochtans ruim de tijd had tijdens zijn langdurig illegaal verblijf in het Rijk. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij diende te worden gehoord zodat hij in staat zou zijn geweest incorrecte inlichtingen te verstrekken. Hij verliest tevens uit het oog dat indien hij een dergelijke ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend verweerder hier hoe dan ook kennis zou van hebben aangezien verweerder dergelijke aanvragen moet behandelen.

Er blijkt derhalve niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet werd gehoord.

4.1.2.5. De toelichting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verweerder rekening hield met de bepalingen van dit verdragsartikel en dat hij een inmenging in het gezinsleven van verzoeker vereist achtte ter bescherming van de openbare orde en om nieuwe strafbare feiten te voorkomen. Verweerder heeft hierbij verwezen naar het feit dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens het plegen van ernstige strafbare feiten en gesteld dat uit verzoekers gedrag blijkt dat hij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld wegens verscheidene inbreuken op de strafwet en door zijn gedrag de openbare orde in het gedrang brengt vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en verweerder vermag, conform het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, tussen te komen in het privé- of gezinsleven voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

4.1.2.6. In een vierde onderdeel van zijn middel licht verzoeker toe dat verweerder geen motivering heeft opgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omtrent de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet evenwel niet in enige motiveringsplicht. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt louter dat verweerder alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen moet rekening houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde

land. Verzoeker is geen kind en had ook nog geen kind op het ogenblik dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gezins- en familieleven door verweerder werd in aanmerking genomen en er dient tevens te worden vastgesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder enig gezondheidsprobleem over het hoofd heeft gezien dat zou verhinderen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verzoeker toont zelfs niet aan dat hij enig gezondheidsprobleem heeft. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder enig, in het raam van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, relevant gegeven over het hoofd zag.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.7. Verzoeker toont met zijn toelichtingen voorts niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.1.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van een bepaling van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Louter ten overvloede stelt de Raad nog dat artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

In casu kan de Raad enkel aangeven dat verzoeker niet aantoont dat op het ogenblik dat verweerder de beslissing nam om hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten een procedure die gericht was op het verwerven van een verblijfsvergunning was ingediend. Verzoeker betoogt dat hij een afspraak maakt met de administratieve diensten van de stad Antwerpen, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat enige formele procedure tot afgifte van een verblijfsvergunning was opgestart. Verzoeker, die zelf aangeeft reeds sedert 2010 in het Rijk te verblijven en vanaf 2011 een relatie te hebben met zijn huidige vriendin had, zoals reeds gesteld, nochtans ruim de tijd om een dergelijke vergunning aan te vragen alvorens verweerder de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nam.

Een schending van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“Eerste onderdeel,

De beslissing steunt op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden.

Artikel 74/14 §3 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht.

Voor zover de motivering betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Courts established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family

would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

Verwerende partij had rekening moeten houden met het hoger belang van het kind. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft er recent nog aan herinnerd dat :

109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et Xc. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers. (CEDH, 3.10.2014, grande chambre, Jeunesse c. Pays-Bas)

In casu kan het familiaal leven van verzoeker niet verdergezet worden in Guinee. De moeder van de kinderen van het gezin werd erkend als vluchteling en kan dus onmogelijk terugkeren.

Bovendien gaan de twee oudste kinderen naar school.

Men kan niet verwachten dat de kinderen stoppen met naar school te gaan om hun (stief-)vader te vervoegen in Afrika. Dit zou absoluut tegen het belang van de kinderen ingaan.

Het is bovendien in het belang van de drie kinderen dat zij met hun (stief-)vader kunnen samenleven, die hen opvoedt en verzorgt.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen van het gezin van verzoeker.

Wat betreft de afweging van het gezinsleven en van artikel 8 EVRM stelt verzoeker dat de motivering geen proportionaliteitsafweging is, maar een loutere stereotiepe en standaard motivering die in tientallen beslissingen voorkomt, en die miskent dat een echt faire balance toets moet uitgevoerd worden die op basis van heel concrete gegevens een echte afweging maakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de belangen van verzoeker.

Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Deze belangenafweging is volledig afwezig. Er wordt met loutere dogma's geponeerd:

"De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. ... Gezien het hogervermelde bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde.... Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met de voeten treedt. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden."

Dit alles kan in elk dossier zo gezegd worden. Het volstaat niet om dergelijke doodoeners als motief te hanteren.

Het motief miskent voor 100% de noodzaak om in het kader van artikel 8 EVRM een eerlijke balanstoets

te maken.

Er wordt enkel vermeldt dat verzoeker een Belgische partner en familie in België heeft; dit kan overigens moeilijk ontkend worden. Maar er wordt geen enkele echte afweging op dit punt gemaakt. De beslissing is louter deze vermelding met dan het motief dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken waarvoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 37 maanden, en hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde.

In casu werd geen rekening gehouden met het werkelijk familieleven van verzoeker, met name zijn zeer duurzame relatie van ruim vier jaar met mevrouw [W.G.R.] en de komst van een gemeenschappelijk en reeds erkend kind in april 2016.

De belangenafweging gebeurde zeer eenzijdig. Van enige proportionaliteit is geen sprake.

De bestreden beslissing is niet redelijk en niet proportioneel.

Een echte balanstoets is niet gemaakt. Er is geen concrete invulling en afweging van het gezinsleven.

De motivering is dogmatisch.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

De beslissing tot terugleiding kan enkel genomen worden als in casu de voorwaarde van artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet vervuld is, daar artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet dit zo uitdrukkelijk voorziet.

Artikel 74/14 §3,3° stelt als voorwaarde dat er een gevaar moet zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De beslissing spreekt enkel over openbare orde en niet over nationale veiligheid.

De beslissing schendt vermeld artikel.

Derde onderdeel,

De beslissing kan enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De bestreden beslissing leidt het actueel karakter enkel af uit de 37 maanden gevangenisstraf.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werk[e]lijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadan Ridvant. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu wordt als enig feitelijk argument de veroordeling in 2014 (die betrekking had op feiten van 2013) aangehaald. Het gaat bovendien om de eerste en eenmalige veroordeling.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Er is geen enkele aanduiding dat verzoeker door de ondergane gevangenisstraf zijn les niet zou geleerd hebben. Er is geen enkele aanduiding van een negatieve evaluatie van het ondergaan van de gevangenisstraf. Er is geen enkele inschatting van het gegeven dat hij de relatie met zijn vriendin heeft ontwikkeld, dat er weldra een kindje zal geboren worden en dat deze evolutie voor gevolg kan hebben dat hij zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken.

De beslissing schendt op dit punt de vermelde wettelijke bepalingen.”

4.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens geen melding wordt gemaakt van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar voormelde wetsbepaling is evenwel niet vereist om verzoeker in staat te stellen te begrijpen waarom de beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen. De vaststelling dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de feitelijke uiteenzetting die verweerder heeft voorzien volstaan om verzoeker in staat te stellen te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen. Er mag tevens niet uit het oog worden verloren dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat in dit bevel om het grondgebied te verlaten reeds een verwijzing naar deze wetsbepaling werd opgenomen.

De vaststelling dat verweerder, overeenkomstig artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot terugleiding naar de grens kan nemen *“onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater”* impliceert ook niet dat verweerder de bepalingen van Titel IIIquater in een beslissing tot terugleiding naar de grens nader dient te bespreken om te voldoen aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. In een eerste onderdeel van zijn tweede middel stelt verzoeker daarnaast opnieuw dat hij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. De Raad stelt nogmaals vast dat uit de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België en dat, gelet op het gedrag van verzoeker, de bescherming van de openbare orde en de nood aan het voorkomen van nieuwe strafbare feiten in casu een inmenging in het gezins- en familieleven rechtvaardigen. Verzoeker citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarin wordt bevestigd dat wanneer een staat vaststelt dat een gevestigde vreemdeling ernstige strafrechtelijke inbreuken beging slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan worden besloten dat het privé- of familieleven van deze vreemdeling zwaarder zal doorwegen dat het wettelijke doel dat door een staat wordt nagestreefd door hem uit te leveren aan een andere staat. Hij bevestigt hiermee louter dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden het privé- gezins- of familieleven van een vreemdeling kan primeren op het door verweerder nagestreefde doel om de openbare orde te beschermen. De Raad dient er tevens op te wijzen dat verzoeker geen *“settled migrant”* (vrije vertaling: een gevestigde vreemdeling) is, doch dat hij tijdens een onwettig verblijf een gezinsleven in België tot stand bracht en dat diens persoonlijke belangen dus

minder zwaar kunnen doorwegen. Het EHRM oordeelde namelijk reeds dat wanneer de autoriteiten in een staat worden geconfronteerd met een gezinsleven als *“fait accompli”* (vrije vertaling: een voldongen feit) dit niet impliceert dat deze autoriteiten, ingevolge hiervan, een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting hebben om deze vreemdeling tot een verder verblijf toe te laten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland, § 44). Verweerder kan oordelen dat een zwaarder gewicht dient te worden toegekend aan overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde.

Verzoeker stelt dat ook rekening had moeten worden gehouden met het hoger belang van zijn kind, maar vergeet wederom dat hij op het ogenblik dat de beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen nog geen kind had. Ten overvloede dient te worden gesteld dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij enkel een gezinsleven met zijn partner en het ondertussen geboren kind kan hebben in België. Het kind van verzoeker is immers nog op een leeftijd waarop het zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een leven in een ander land (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90).

De beschouwingen van verzoeker omtrent een moeder uit Guinee die erkend werd als vluchteling zijn daarnaast niet relevant aangezien ze geen betrekking hebben op voorliggende zaak.

Verzoeker beweert dat geen echte of eerlijke fair-balance toets werd doorgevoerd, stelt dat verweerder gebruik maakt van *“dooddoeners”* als motief en dat door verweerder dogmatisch werd opgetreden. Hij geeft hiermee aan dat hij niet akkoord gaat met verweerders standpunt, doch maakt door zich denigrerend uit te laten over het handelen van verweerder niet aannemelijk dat verweerder geen passende belangenafweging heeft doorgevoerd en dat de beslissing om hem – een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling die ernstige strafrechtelijke inbreuken pleegde – terug te leiden naar de grens disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4.2.2.3. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, met zijn uiteenzetting ook niet aannemelijk dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

4.2.2.4. In de mate dat verzoeker stelt van oordeel te zijn dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat niet werd vastgesteld dat hij zowel een gevaar vormt voor de openbare orde als voor de nationale veiligheid verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel.

De uiteenzetting van verzoeker laat, nu door verweerder werd vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, niet toe een schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

4.2.2.5. In een derde onderdeel van zijn tweede middel stelt verzoeker dat uit een eenmalige veroordeling bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker lijkt evenwel voorbij te gaan aan het feit dat de *“eenmalige veroordeling”* waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen betrekking heeft op verscheidene ernstige strafbare feiten die door verzoeker werden gepleegd als lid van een criminele bende en gedurende een langere periode.

Het is ook niet kennelijk onredelijk om uit het gegeven dat een vreemdeling tijdens een onwettig verblijf in het Rijk verscheidene ernstige strafbare feiten pleegde, die van die aard waren dat de strafrechter het vereist achtte een gevangenisstraf van zevenendertig maanden uit te spreken, af te leiden dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

De verwijzing naar rechtspraak inzake de verwijdering van burgers van de Unie is voorts niet relevant daar verzoeker geen burger van de Unie is.

Verzoeker stelt dat er geen indicaties zijn dat hij nadat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten zal hervallen en nieuwe strafbare feiten zal plegen. De Raad kan in dit verband louter opmerken dat er ook geen indicaties zijn dat verzoeker zich nadat hij zijn gevangenisstraf heeft ondergaan plots zal schikken naar de Belgische wetten en geen nieuwe strafbare feiten zal plegen. Hierbij moet worden herhaald dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker niet alleen handelde bij het plegen van misdrijven – verzoeker dreigt dus opnieuw geconfronteerd te worden met de in België personen met wie

hij in het verleden misdrijven pleegde – en dat het gegeven dat verzoeker een vriendin heeft hem er in het verleden niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt zelfs dat verzoekers vriendin betrokken was bij het plegen van bepaalde strafbare feiten. Zijn standpunt dat het gegeven dat hij een vriendin heeft en deze samen met hem een kind heeft een aanwijzing inhoudt dat hij zich in de toekomst zal onthouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten kan dan ook niet worden bijgetreden. Er blijkt dan ook niet dat verweerder dienstige gegevens in het voordeel van verzoeker over het hoofd heeft gezien.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat materiële motiveringsplicht werd miskend.

4.2.2.6. Verzoeker laat verder na enige toelichting te geven bij zijn stelling dat artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en het hoorrecht werden geschonden, zodat deze onderdelen van het tweede middel, bij gebrek aan een verdere uitwerking, onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK